

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9C/92/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116205526
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2016:8116205526.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobkyne: V. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX, XXX XX T., právne zastúpenej ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti odporcovi: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o bezdôvodné obohatenie 824,49 €, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému v prospech jeho právneho zástupcu advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o. náhradu trov konania vo výške 144,08 € pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Návrhom došlým súdu dňa 16.03.2016 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 824,49 €. V návrhu žalobkyňa vychádzala z nasledujúceho skutkového základu: Dňa 23.01.2008 uzatvorila so žalovaným ako veriteľom zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300006263. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 30000,-Sk a za 36 mesiacov mala vrátiť sumu 65232,-Sk.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať
písm. g) - konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
písm. i) - výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov.

Z dôvodu vyššie uvedených chýbajúcich náležitostí považuje žalobkyňa uzatvorenú zmluvu o pôžičke za bezúročnú a bez poplatkov a žiada jej vyporiadanie podľa § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka ako záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia.

Žalovaná uvádza, že žalovanému uhradila sumu vo výške 2170,25 € a pri poskytnutí úveru vo výške 995,82 € a vratke úrokov vo výške 349,94 €, tak suma 824,49 € predstavuje plnenie poskytnuté bez právneho dôvodu, ktoré musí žalovaný vydať.

Zároveň žalobkyňa tvrdí, že o skutočnosti, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, dozvedela od Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS v mesiaci jún 2015 s tým výsledkom, že takéto zmluvy žalovaného sú bezúročné a bez poplatkov.

Pokiaľ ide o možnú námietku premlčania, poukazuje na rozsudky Krajského súdu v Prešove aj Krajského súdu v Žiline, ktoré u dodávateľa prezumujú úmyselné zavinenie pri získaní bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v tvrdených nedostatkoch zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním došlým súdu dňa 22.05.2016 a uviedol v ňom nasledujúce:

Čo sa týka žalobkyňou namietaných nedostatkov zmluvných náležitostí, žalovaný uvádza, že v zmluve neabsentuje údaj podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to údaj o konečnej splatnosti úveru. Zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa na jej lícnej strane ale aj zmluvnými dojednaniami nachádzajúcimi sa na jej rubovej strane. Obsah zmluvy tvoria aj jej prílohy, ktoré sú v zmysle článku 7 ods.1 zmluvných dojednaní neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy je tak aj „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“, ktoré predstavuje nielen akceptáciu predloženého návrhu na uzavretie zmluvy ale je súčasťou zmluvy ako takej. Toto oznámenie ako aj splátkový kalendár obsahujú údaj o konečnej splatnosti úveru.

Žalobca ďalej zastáva názor, že skúmaná zmluva obsahuje aj údaj vyžadovaný § 4 ods.2 písm.i) zákona č. 258/2001 Z.z.

Žalovaný vznáša námietku premlčania z dôvodu uplynutia ako subjektívnej, tak aj objektívnej premlčacej lehoty.

Súd sa teda primárne zaoberal námietkou premlčania uplatneného nároku z dôvodu jej vznesenia žalovaným.

Podľa § 107 Občianskeho zákonníka

(1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

(2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

(3) Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihladne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat.

Od 01.07.2016 začne byť v Slovenskej republike účinný zákon č. 160/2015 - Civilný sporový poriadok. Podľa čl. 2 ods.2 CSP - Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

Aj keď CSP začne byť účinným až 01.07.2016, zásada vyjadrená v jeho čl. 2 ods.2 platí nepochybne aj teraz, čo je zrejmé z rozhodnutí ÚS SR ako aj ESLP.

Zverejňovaním súdnych rozhodnutí nastala situácia, že každý účastník konania si nájde rozhodnutie, či už okresného alebo krajského súdu, ktoré vyhovuje jeho právneho názoru a prezentuje ho tým spôsobom, že rovnako má súd rozhodnúť aj v jeho veci. Tak tomu je aj v uvedenom prípade.

Žalobkyňa poukazuje na rozhodnutia KS v Prešove a Žiline, ktoré obsahujú zvyčajne nasledujúcu argumentáciu -

KS v PO, sp. zn. 3Co/228/2015 - Správnym je aj záver súdu prvého stupňa o vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, v dôsledku čoho sa inak 3-ročná objektívna premlčacia doba predĺžila na 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v uvedenej zmluve, použitie neprijateľnej podmienky a určenie neprímerane vysokej odplaty úveru (96,8 %) nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísanými praktikami. So zreteľom na to je správny záver súdu prvého stupňa poukazujúci na neuplynutie objektívnej 10-ročnej lehoty od poskytnutia úveru, v dôsledku čoho bolo možné takto uplatnený nárok žalobkyni priznať.

KS v PO, sp. zn. 18Co/97/2015- Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvárania zmlúv už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov umožňujúcu spotrebiteľom zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. Žalovaný v období od 28.2.2005 do 16.7.2007 uzatvoril so žalobkyňou 4 zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom ani v jednej z nich údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov neuviedol. Takéto dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

Procesnému súdu je známe, že v rámci rozhodovacej činnosti KS v PO však existuje aj iné rozhodnutie, napr.

Sp. zn. 15Co/207/2015 - V zákonom stanovenej lehote podal proti zamietavému výroku odvolanie žalobca. Namietal nesprávne skutkové zistenia, ako aj nesprávne právne posúdenie súdom prvého stupňa. Trval na včasnosti podania žaloby z dôvodu úmyselného konania žalovaného, ktoré viedlo k bezdôvodnému obohateniu, v dôsledku čoho sa objektívna premlčacia doba predlžuje na 10 rokov v zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s úmyselným konaním žalovaného poukázal na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Žiline. Navrhol rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

S poukazom na citované ustanovenie v odseku 4 písm. b) je potrebné považovať zmluvu uzavretú medzi účastníkmi konania za platnú, keďže na jej základe bol spotrebiteľovi dodaný tovar - vodný filter. Podľa odseku 5 citovaného ustanovenia žalovaný tiež nepožadoval od žalobcu úroky alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, keďže žalovaný žiaden úrok alebo poplatok v zmluve neuvedený od žalobcu nežiadal. V zmluve je uvedené RPMN vo výške 19,60%, pričom žalobca zaplatil žalovanému náklady vrátane úrokov a poplatkov vo výške 13,24%. Z uvedeného dôvodu nebol preukázaný úmysel žalovaného získať na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie, preto súd prvého stupňa sa správne vypořiadal s námietkou premlčania a 10 ročnú premlčaciu lehotu správne neuznal ako dôvodnú.

Žalovaní veritelia naopak v iných veciach poukazujú na názorovú líniu prezentovanú KS v Banskej Bystrici:

Sp. zn. 13Co/90/2015 - Súd sa nestotožnil s tvrdením zástupcu navrhovateľky, že v danej veci išlo zo strany odporcu o úmyselné bezdôvodné obohatenie a teda plynie desaťročná objektívna premlčacia doba. V konaní nebolo preukázané ničím, že by sa žalovaný na úkor navrhovateľky úmyselne obohacoval. V prípade odporcu dôvodom bezdôvodného obohatenia mala byť úverová zmluva, ktorá sa má považovať za bezúročnú a bez poplatkov vzhľadom na to, že neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy o úvere v zmysle právnej úpravy. Aj keď súd konštatoval, že zmluva o úvere neobsahuje zákonom stanovené náležitosti, nie je možné len z uvedeného dôvodu konštatovať, že odporca mal úmysel sa obohatiť voči navrhovateľke. V zmysle zmluvy o úvere mala navrhovateľka začať splácať mesačné splátky dňom 15.4.2008. Prvú splátku v lehote splatnosti navrhovateľka nezaplatila, zaplatila ju až dňa 23.4.2008, čo je zrejme z predpisu splátok a pokút. Napriek takémuto porušeniu zmluvných podmienok zo strany navrhovateľky odporca ju nijakým spôsobom nesankcionoval. Zmluva neobsahuje ani žiadne ustanovenia o zabezpečení záväzku, napr. zriadenie záložného práva, preto nie je možné prisvedčiť navrhovateľke, že by zo strany odporcu išlo o úmysel na jej úkor sa obohatiť. Tieto skutočnosti z jej strany neboli ničím preukázané. Vzhľadom na to, že odporca vzniesol námietku premlčania, navrhovateľka podala návrh po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, preto súd jej návrh zamietol.

Sp. zn. 14Co/1128/2014 - „Prvostupňový súd mal za to, že v súdnej veci nie je možná aplikácia 10-ročnej objektívnej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako sa toho dožadovala v konaní žalobkyňa, s prihliadnutím na plnenia vykonané zo strany žalobkyne mal za to, že objektívna 3-ročná premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia s prihliadnutím na podanie žaloby na súd uplynula a žalobkyňa podala žalobu rok po uplynutí 3-ročnej objektívnej premlčacej lehoty. Súd mal nepochybne za preukázané, že u žalovaného vzhľadom na nesplnenie zákonných podmienok vo vzťahu k náležitostiam zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania je potrebné konštatovať, že zmluva sa

považuje za zmluvu bez poplatkov a bez úrokov, pričom tým, že žalobkyňa uhradila žalovanému vyššiu sumu ako bol poskytnutý úver, došlo k bezdôvodnému obohateniu sa žalovaného. Odvolací súd k najzásadnejšej námietke uvedenej žalobkyňou v odvolaní uvádza, že aj odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom prvostupňového súdu, ktorý spočíva v tom, že nárok žalobkyne je premlčaný z dôvodu uplynutia objektívnej 3-ročnej premlčacej lehoty, a preto ho súd žalobkyni nemohol priznať, v dôsledku čoho žalobu žalobkyne zamietol. V 10-ročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel (priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohateniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Podmienky na 10-ročnú premlčaciu dobu nie sú splnené a platí 3-ročná objektívna premlčacia doba aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou, pričom však žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že by žalovaný mal úmysel k bezdôvodnému obohateniu sa vo vzťahu k plneniu vyplývajúcej zo zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania a žeby tento úmysel existoval už v čase získania bezdôvodného obohatenia. V konkrétnom prejednávanej prípadе žalobkyňa už v čase uzavretia zmluvy o poskytnutí pôžičky bola oboznámená s výškou úveru a zaviazala sa tento zaplatiť veriteľovi o zvýšenú sumu v 12-tich mesačných splátkach. Dohodnuté splátky žalobkyňa (aj keď nepravidelne) plnila. Z obsahu podanej žaloby vyplýva, že do 15.05.2009 zaplatila v mesačných splátkach čiastku 924,77 Eur a z dôvodu, že od žalovaného mala žalobkyňa v danom období poskytnutých viac úverov, pričom žalovaný jej navrhol možnosť, že všetky úvery budú zahrnuté do jedného úveru č. 5003849 zo dňa 20.10.2009, pričom z uvedenej konsolidačnej pôžičky bola prevedená suma 702,40 Eur na doplatenie pôvodnej zmluvy o úvere č. 7039162. Odvolací súd uvádza, že k preukázaniu úmyslu na strane žalovaného nepostačuje len tvrdenie, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy neuviedol do zmluvy RPMN. Žalobkyňa mala možnosť oboznámiť sa s právnymi predpismi, teda mala možnosť nedovolené úroky, či poplatky nezaplatiť. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru (nález Ústavného súdu SR z 26.04.2013 č. k. IV.ÚS 554/2012-35) a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného, ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo/882/2006 z 24.06.2008). Rozhodnutia iných všeobecných súdov, na ktoré poukazovala žalobkyňa v konaní, nie sú pre okresný, ani odvolací súd záväzné, ak sa navyše okresný, ani odvolací súd s právnymi závermi tam uvedenými nestotožňuje z vyššie uvedených dôvodov.“

Okresný súd Prešov dodáva, že citovaným rozsudkom bol potvrdený rozsudok OS Žiar nad Hronom sp. zn. 4C/10/2014 kde sa uvádza - K námietke žalobkyne, ktorá poukazovala na 10-ročnú premlčaciu lehotu s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý zastáva názor, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu (rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/81/2011) uviedol, že tento rozsudok nie je pre rozhodovanie Okresného súdu v Žiari nad Hronom záväzný. Poukázal na to, že ak zákonodarca sankcionuje poskytovateľa úveru za nedodržanie podstatných náležitostí zmluvy tým, že sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, prichádza tak poskytovateľ úveru o výrazné finančné prostriedky, preto je nelogické tvrdiť, že neuvádzanie ročnej percentuálnej miery nákladov je úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Platí domnienka znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá je nevyvrátiteľná. Aj o žalobkyni platí, že musela mať vedomosť, že úver je bezúročný, a preto úroky a poplatky platiť nemusela, ak tak urobila, vyvracia to jej tvrdenie o úmysle žalovaného získať bezdôvodné obohatenie. Podľa názoru súdu podmienka pre uplatnenie 10-ročnej premlčacej lehoty v tomto prípade splnená nie je.

Je teda zrejmé, že otázka prezumovaného úmyslu dodávateľa pri bezdôvodnom obohatení nie je v rámci SR riešená rovnako jednotlivými krajskými súdmi a dokonca nie je riešená jednotne ani v rámci jednotlivých krajských súdov.

Okresný súd si kladie otázku, prečo príslušní funkcionári krajských súdov nerobia kroky potrebné k zabezpečeniu jednotnej rozhodovacej praxe prostredníctvom NS SR? Okresný súd považuje vyššie uvedené príklady za markantné porušenie právnej istoty, keďže výsledok sporu závisí od krajského súdu, na ktorom sa vec prejednáva, resp. od senátu krajského súdu, ktorý vec prejednáva. Účastník konania má potom v skutkovo obdobných veciach rozdielne rozhodnutia. Takýto stav pôsobí samozrejme máťúco aj na okresné súdy.

Procesný súd má za to, že OZ nevytvára osobitnú kategóriu osôb (či už fyzických alebo právnických), u ktorých sa úmysel získať bezdôvodné obohatenie prezumuje. Ak by sa z tejto prezumpcie malo vychádzať, okresný súd sa pýta, kde sú jej hranice? Ak je prezumpcia založená na znalosti právnych

predpisov alebo ich určitej časti, tak u osoby s právnickým vzdelaním, musí byť bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatnej alebo čiastočne neplatnej zmluvy vždy bezdôvodným, pretože ako osoba práva znalá mala vytvoriť zmluvu bezvadnú. Takýto prístup je podľa súdu nesprávny.

Jeho nesprávnosť sa prejavuje o to viac, ak úmysel sa nezakladá na okolnostiach skutkových ale výlučne právnych. Procesný súd doteraz riešil otázku bezdôvodného obohatenia dodávateľa výlučne na tom skutkovom základe, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala

- RPMN,
- konečnú splatnosť úveru,
- rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky.

Všetky vyššie uvedené otázky sú v právnej praxi sporné. Sporné je napr. uvádzanie RPMN pri spotrebiteľskom úvere formou revolvingu (min. pri zmluvách uzavretých za účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z.).

Pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, bežne sa rozhoduje, že táto musí byť určená presným dátumom a byť súčasťou priamo zmluvy, čo v podstate implicitne tvrdí aj žalobkyňa v tejto veci.

Slovenská republika však vo vyjadrení k veci vedenej na SD EÚ ako C - 42/15 (vyššie uvedená predbežná otázka OS Dunajská Streda) uviedla, že formulácie týkajúce sa splatnosti vo forme - prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru alebo dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň kalendárneho mesiaca považuje za dostatočné.

V rovnakej veci sa Európska komisia vyjadrila, že znenie smernice požaduje uviesť výšku, počet a frekvenciu splátok, čo neznamená povinnosť uviesť presný dátum splatnosti každej splátky.

Žalovaný v rámci svojej argumentácie poukazuje na rozhodnutia KS v PO vo veci sp. zn. 13Co/111/2014, ktorí v súlade s vyššie uvedeným vyjadrením žalovaného uviedol: „V zmysle čl.7 zmluvných dojednaní predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky.“

Procesný súd však potrebuje zdôrazniť, že zo strany účastníkov konania žiadne „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“ predložené nebolo, preto súd z neho vychádzať nemôže.

Pokiaľ ide o otázku tzv. rozpisu splátok aj v rámci KS v PO je táto vec riešená rozdielne. Existujú senáty, ktoré rozpis splátok vyžadujú (9Co/153/2014 - Argument žalobcu, že zákon požiadavku na samostatné rozpisovanie splátok úrokov, istiny nevyžaduje, je nedôvodná. Zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 4 ods. 2 písm. i) výslovne vyžaduje, aby v zmluve bola uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo v predmetnej zmluve o revolvingovom úvere absentuje. Uvedenie počtu splátok, ich výšky a termíny splatnosti pre naplnenie zákonnej požiadavky na náležitosti zmluvy vyplývajúcej z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) nepostačuje.) a naopak senáty, ktoré rozpis splátok nepovažujú za obligatórnu súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere (13Co/111/2014 - V súvislosti s touto argumentáciou súdu prvého stupňa odvolací súd uzatvára, že zákon o spotrebiteľských úveroch, účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriacich jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe).

Vláda SR ako aj EK sa vo veci C - 42/15 vyjadrili jednoznačne, že smernica (predstavujúca úplnú harmonizáciu) rozpis splátok nevyžaduje.

Žalovaný logicky uvádza, že aj Príloha č. 1 k zákonu č. 258/2001 Z.z. nepočíta so žalobcom požadovaným rozpisom splátok, pretože v rámci vzorca na výpočet RPMN - A'K' je výška K'-tej splátky spotrebiteľského úveru a pri rozpise splátok by nebolo zrejmé, či sa do vzorca má zaradiť splátka istiny, splátka úrokov alebo splátka poplatkov, pričom zákon neuvádza, že pre tieto účely sa splátkou rozumie súčet splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov.

(Ne)existencia úverovej zmluvy

Napriek vyššie uvedeným záverom, ktoré súd potreboval vysloviť z dôvodu množstva obdobných prejednávaných vecí je pre rozhodnutie súdu podstatný právny záver tu uvedený:

V Žiadosti/Zmluve je uvedené, že spotrebiteľ, ktorý návrh na uzavretie zmluvy podpísal dňa 21.01.2008 požaduje úver s RPMN - 79,49 %. Podľa údajov o schválenom revolvingovom úvere, ktoré do zmluvy doplnil veriteľ dňa 23.01.2008, mal žalobcovi ako dlžníkovi poskytnúť úver s RPMN - 80,25%.

Procesný súd potrebuje upozorniť na to, že obdobná vec bola riešená aj v rozhodnutí Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4C/244/2013-29 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina 11Co/103/2014. V tejto veci bola riešená otázka rozdielnosti RPMN v návrhu žalovaného a v samotnej zmluve. Krajský súd Žilina dospel k záveru, že v danom prípade ide o spotrebiteľský úver, ktorého podstatnou náležitosťou je dohoda o výške RPMN. Z dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom, ktorá skutočnosť spochybnená nebola, vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu na uzavretie zmluvy ako v jej akceptácii. Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či táto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná, podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. V danom prípade okresný súd správne aplikoval § 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Z uvedených dôvodov dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže v danom prípade chýba bezvýhradná akceptácia návrhu a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami nedošlo.

K vyššie uvedenému názoru Krajského súdu v Žiline, s ktorým sa procesný súd v zásade stotožňuje, tento dodáva, že podľa

§ 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka - Prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy, ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

§ 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka - Včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka - Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

V zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je uvedenie RPMN podstatnou náležitosťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej neuvedenie v zmluve (ak zmluva inak vznikla) je napr. sankcionované tým, že takáto zmluva je bez poplatkov a bez úrokov.

Je teda zrejmé, že v prípade, ak zo strany adresáta návrhu na uzavretie zmluvy dôjde k zmene RPMN, dochádza tým k zmene podstatnej náležitosti Zmluvy a takúto odpoveď je treba považovať za nový návrh. Následne preto, aby došlo k uzavretiu Zmluvy s takouto novou RPMN, je potrebné túto odpoveď chápať ako návrh Zmluvy, ktorý musí byť opätovne prijatý pôvodným navrhovateľom Zmluvy, teda dlžníkom. V uvedenom prípade k tomu nedošlo, preto treba mať za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá je predmetom tohto konania, uzavretá nebola.

Na vyššie uvedenom závere nič nemení ani ustanovenie Čl. 2 bodu 2.1 Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere, podľa ktorého: „... Veriteľ je oprávnený po vyhodnotení údajov o Dlžníkovi výšku úveru jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností zo strany Veriteľa.“

Predmetné ustanovenie treba v prospech žalovaného spotrebiteľa vykladať spôsobom vyššie uvedeným (ako novú ofertu) inak by išlo o neplatné ustanovenie z dôvodu rozporu s § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka (Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.) pre rozpor s § 44 ods.2 Občianskeho zákonníka.

V rámci právnej argumentácie poukazuje súd aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/768/2014 s argumentáciou ktorého sa plne stotožňuje -

„Okresný súd aplikáciou ustanovení Občianskeho zákonníka o všeobecných náležitostiach návrhu na uzavretie zmluvy dospel k záveru, že nakoľko bod 5. návrhu na uzavretie revolvingovej zmluvy je návrh, ktorý bol odporkyňou adresovaný navrhovateľovi s určitými konkrétnymi požiadavkami, avšak navrhovateľ tento návrh prejednal s tým, že podmienky uverejnil a uviedol v bode 6. tejto žiadosti, čo nazval zmluvou o revolvingovom úvere, že fakticky išlo o odmietnutie návrhu odporkyne (teda návrhu nazval zmluvou o revolvingovom úvere, že fakticky išlo o odmietnutie návrhu odporkyne (teda návrhu ako bol formulovaný v jej žiadosti v bode 5.) v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka a zároveň išlo o nový návrh navrhovateľa na uzavretie zmluvy. Pretože údaje o schválenom revolvingovom úvere obsahujú iné dojednania, výhrady a zmeny, ktoré súd chápal ako odmietnutie pôvodného návrhu, kde požadovala odporkyňa 1.500,00 eur úver za tam bližšie konkretizovaných podmienok, avšak navrhovateľ odporkyňi podľa týchto údajov poskytol úverový limit 1 350,00 eur za iných podmienok, než pôvodne odporkyňa žiadala, takéto údaje smerom k odporkyňi súd považoval za nový návrh, pričom nebolo preukázané, či odporkyňa akceptovala tento nový návrh, teda či ho prijala tak, ako vyžadujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka v zmysle § 43a a nasl.. Súd mal zato, že nedošlo k písomnému uzatvoreniu úverovej zmluvy, teda k platnému uzatvoreniu zmluvy medzi účastníkmi konania z hľadiska formy v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

Navrhovateľovi zrejme uniklo, že aj v kontexte odsekov 1. a 2. bodu 2., na význam ktorých poukazuje v odvolaní, niet pochýb o tom, že pre platnosť zmluvy o revolvingovom úvere z hľadiska jej formy sa v danom prípade vyžaduje písomná forma. Takto si to vymienil Veriteľ v bode 2.1. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o. , pričom ako je tu uvedené, uzatvára sa na formulári Veriteľa, ktorý je zároveň žiadosťou o poskytnutie revolvingového tu uvedené, uzatvára sa na formulári Veriteľa, ktorý je zároveň žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru aj zmluvou o revolvingovom úvere. Pre vznik zmluvy sa vyžaduje podpis oboma zmluvnými stranami teda dlžníkom a veriteľom, prípadne aj spoludlžníkom/mi. Ak „údaje o požadovanom revolvingovom úvere“ (bod 5. Žiadosti/Zmluvy) sú odlišné od „údajov o schválenom revolvingovom úvere“ (bod 6. Žiadosti/Zmluvy) z dôvodu, že žiadateľ o úver (dlžník) žiadal poskytnúť vyšší úver, než mu veriteľ schválil, potom napriek tomu, že bod 2.1. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. s takouto situáciou uvažuje, a možno dodať, že priamo obsahom Žiadosti/Zmluvy v bode 7. je zahrnuté „vyhlásenie dlžníka o tom, že berie na vedomie, že ním požadovaná čiastka úveru je maximálna a že veriteľ je oprávnený pri posúdení schopnosti dlžníka aj spoludlžníkov splácať požadovanú výšku úveru jednostranne znížiť, upraviť výšku, počet a splatnosť jednotlivých splátok úveru, RPMN úveru, pričom výška úrokov a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného dlžníkom v bode 5. bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností zo strany veriteľa,“ správny je názor okresného súdu v tom, že vzhľadom k tomu, že dlžník (odporkyňa) Žiadosť/Zmluvu podpísala dňa 17.08.2010 a veriteľ Žiadosť/Zmluvu podpísal dňa 19.08.2010, kedy následne resp. až vtedy do zmluvy doplnil konkrétne údaje o schválenom revolvingovom úvere (bod 6.), že takúto zmluvu o revolvingovom úvere nemožno mať za riadne a platne uzavretú. Údaje o schválenom úvere v čase, kedy Zmluvu o revolvingovom úvere podpisovala odporkyňa, totiž vôbec neboli obsahom zmluvy, a preto ich odporkyňa písomne akceptovať nemohla. Revolvingový úver, vrátane revolvingu, pri podpise zmluvy odporkyňou nebol teda ani dostatočne individualizovaný všetkými podstatnými náležitosťami z hľadiska zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 9).

Úvahy okresného súdu o tom, že nové údaje alebo takéto vyjadrenie smerom ku odporkyňi predstavuje vlastne nový návrh na uzavretie zmluvy, kde nebolo preukázané, či odporkyňa takýto nový návrh akceptovala, sú správne. Súhlas navrhovateľa s revolvingovým úverom (zo dňa 19.08.2010) je len jednostranný úkon, ktorý nie je zmluvou a neobsahuje dohodu strán o výške úveru a ani o výške úroku z omeškania a ani o zmluvnej pokute. Nedostatok písomného prejavu vôle odporkyne byť účastníkom záväzkového vzťahu za určitých konkrétnych podmienok úveru v tomto prípade zákon sankcionuje neplatnosťou tohto právneho úkonu. Účastníci neuzavreli platne Zmluvu o revolvingovom úvere.“

Následkom vadnosti právneho úkonu je to, že ide o právny úkon a) zdanlivý, b) neplatný, c) odporovateľný a d) právny úkon, od ktorého možno odstúpiť.

V právnej monografii HULVA, T. Vady právnych úkonu v soukromnoprávných vzťahoch a jejich důsledky. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011, s. 264 sa uvádza, že právná teória vedľa neplatnosti právnych úkonov rozlišuje tzv. zdanlivosť právnych úkonov, resp. ich neexistenciu (non negotium). Ide o situáciu, kedy právny úkon vôbec nevznikne. Naproti tomu u neplatného právneho úkonu, tento právny úkon vznikne, vykazuje všetky jeho znaky, avšak nespĺňa všetky náležitosti, ktoré by v prípade splnenia viedli k vzniku platného právneho úkonu.

NS SR vo veci sp. zn. 5 Cdo/143/2000 uviedol - Výklad zákona ako myšlienkový postup, ktorým sa objasňuje zmysel a obsah právnych noriem, musí byť v súlade so zásadami formálnej logiky. Týmto zásadám zodpovedá taký výklad, podľa ktorého nemôže byť neplatným nejestvujúcim právny úkon. Neexistujúci právny úkon nemôže odporovať zákonu, nemôže byť vadný a teda neplatný, i keď z praktického hľadiska by sa určovanie jeho neplatnosti mohlo javiť ako účelné. Riešenie prípadných sporných právnych vzťahov súvisiacich s tvrdením o neexistencii právneho úkonu alebo o jeho zdanlivosti /ničotnosti/ je dobre možné inými žalobami, a to aj určovacími, s iným predmetom určenia, pri ktorých na žiadanom určení by bol daný naliehavý právny záujem.

Bezdôvodné obohatenie

Vzťah medzi účastníkmi konania, tak treba posudzovať ako vzťah z bezdôvodného obohatenia, pričom išlo o plnenie bez právneho dôvodu (k vzniku zmluvy a to aj neplatnej pre nedostatok prieniku oferty s jej prijatím nedošlo).

Podľa § 451 Občianskeho zákonníka

(1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

(2) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka - Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka - Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

V prejednávanej veci išlo o plnenie bez právneho dôvodu a vzhľadom na výšku žalovaným poskytnutej sumy a žalobcom vrátenej sumy, je výška bezdôvodného obohatenia 824,49 €.

Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovaným, platí záver súdu uvedený vyššie, že o úmyselné bezdôvodné obohatenie nešlo, preto je objektívna premlčacia lehota 3 roky od poskytnutia plnenia, čo samo osebe vedie k zamietnutiu žaloby.

Otázka subjektívnej premlčacej doby.

V prejednávanej veci má súd za nepochybné, že uplynula aj subjektívna premlčacia doba.

Podľa rozhodnutia NS ČR sp. zn. 26Cdo/785/2011 (pri totožnej úprave ako je v SR) - „Pro počátek subjektivní promlčecí doby podle § 107 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=onrf6mjzgy2f6nbqfzygmmjqg4>> odst. 1 ObčZ je v případě bezdůvodného obohacení získaného plněním z neplatné smlouvy rozhodující vědomost oprávněného o těch skutkových okolnostech, z nichž lze dovodit, že smlouva, z níž bylo plněno, je neplatná. Není přitom významné, zda oprávněný má takové právní znalosti, aby byl subjektivně schopen posoudit uvedené skutkové okolnosti a zjistit, že smlouva, podle níž plnil, neplatná skutečně je.

Podle právní teorie (srovnej např. Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=onrf6mjzgy2f6nbq>> I. § 101 - 110. Komentář. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2009, 609 s.) i praxe (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2010, sp. zn. 30 Cdo 446/2009 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=njptembrgbpxm6lcmvzf63ttl4ytmnjw>>) je pro počátek běhu dvouleté subjektivní promlčecí doby podle § 107 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=onrf6mjzgy2f6nbqfzygmmjqg4>> odst. 1 obč. zák. rozhodný okamžik, kdy se oprávněný v konkrétním případě skutečně dozví o tom, že došlo na jeho úkor k získání bezdůvodného obohacení a kdo jej získal. V případě bezdůvodného obohacení získaného plněním z neplatné smlouvy je takovou

rozhodující vědomostí znalostí oprávněného těchto skutkových okolností, z nichž lze dovodit, že smlouva, z níž bylo plněno, je neplatná. Není přitom významné, zda oprávněný má takové právní znalosti, aby byl subjektivně schopen posoudit uvedené skutkové okolnosti a zjistit, že smlouva, podle níž plnil, je neplatná (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 28 Cdo 3977/2007 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=njptembqhfwpwzxwgeyta>>).

V souzené věci byla okolnost, že nájemní smlouva byla uzavřena bez souhlasu obecního úřadu a že podnájemní smlouvou jsou předmětné prostory pronajímány k účelu, ke kterému nejsou stavebně určeny, žalobkyni známa již při uzavření těchto smluv (viz skutková zjištění, jenž nelze v dovolacím řízení úspěšně zpochybnit). Odvolací soud se tak při posouzení začátku běhu subjektivní promlčecí doby od ustálené judikatury neodchýlil.“

Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011 - Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalobca poukázal predmetnú finančnú čiastku na účet žalovanej 28. augusta 2006. Podľa názoru dovolacieho súdu týmto dňom začala žalobcovi plynúť i dvojročná subjektívna premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 1 OZ. Žalobca v konaní nepreukázal právny dôvod poskytnutia tohto plnenia, teda od počiatku šlo o plnenie bez právneho dôvodu, pričom v danom prípade niet pochyb o tom, že už v tomto okamihu boli žalobcovi známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. komu plnil a v akej výške.

Podľa NS ČR sp. zn. 28Cdo/685/2011- Dovolací soud vychází z názoru, že kontrolní závěr NKÚ obsahuje jak popis jím zjištěných relevantních skutkových okolností, tak jejich právní hodnocení ústící v případný závěr o porušení zákonem stanovených povinností. Kontrolní závěr NKÚ tak může u organizační složky státu jako oprávněné zakládat vědomost ve smyslu § 107 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=onrf6mjzgy2f6nbqfzygmmjqq4>> odst. 1 obč. zák. jen tehdy, pokud se příslušná organizační složka na základě takového kontrolního závěru dozví dosud neznámé skutkové okolnosti, bez nichž nelze odpovědnost za bezdůvodné obohacení dovodit. Tak tomu může být např. za situace, kdy organizační složka státu na základě kontrolního závěru NKÚ zjistí, že její závazek vůči třetí osobě, byl bez jejího vědomí již v minulosti splněn jinou organizační složkou či zanikl započtením. Naopak z hlediska vědomosti organizační složky ve smyslu § 107 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=onrf6mjzgy2f6nbqfzygmmjqq4>> odst. 1 obč. zák. nemá kontrolní závěr NKÚ význam, pokud takový závěr obsahuje pouze právní hodnocení vzniklého stavu, a to na základě stejných skutkových zjištění, jež byla známa i příslušné organizační složce státu. Tak je tomu i v souzené věci. Žalobkyni již dne 13. 12. 2004, kdy žalovanému poskytla částku o 2.832.979,- Kč vyšší, než činil soudem přiznaný nárok žalovaného, byly známy všechny rozhodné skutečnosti, na základě kterých mohla a měla uplatnit své právo na vydání bezdůvodného obohacení. Pokud tak z důvodu právní neznalosti neučinila a svého práva se začala domáhat až po té, co byla na právní stránku věci upozorněna kontrolním závěrem NKÚ, nemůže to mít vliv na její presumovanou vědomost (v souladu se zásadou neznalost zákona neomlouvá) a tedy ani na počátek běhu subjektivní lhůty ve smyslu § 107 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=onrf6mjzgy2f6nbqfzygmmjqq4>> odst. 1 obč. zák.

Vyššie citovaná judikatúra teda jednoznačne aj začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' bezdôvodné obohatenie. Totiž iba takto chápaný začiatok behu premlčacej lehoty možno dokazovať. To kedy žalobca tvrdí, že si vec nechal právne posúdiť tak (v zmysle vyššie citovanej judikatury) relevantné nemôže byť, pretože žalovaný v takomto prípade nemá žiadnu obranu a začiatok plynutia premlčacej lehoty by závisel iba od tvrdenia žalobcu. Bolo by teda nepreukázateľné, či sa žalobca o právnom posúdení nedozvedel skôr a zároveň by bolo otázkou, prečo si žalobca právne posúdenie nenechal vykonať skôr.

Pokiaľ ide o potvrdenie OZ HOOS, je to typizované vyjadrenie dávané v rovnakom znení do desiatok obdobných právnych vecí. Z tohto vyjadrenia však žiadne relevantné právne posúdenie konkrétnej veci neplynie, teda žalobca ním otázku prečo by v jeho prípade malo ísť o bezdôvodné obohatenie, žiadnym spôsobom vyriešenú nemal.

V prejednávacom prípade navyiac sám žalobca uviedol, že už v roku 2009 mal pochybnosti o preplatení úveru. Napriek uvedenému si zmluvu, ktorá je predmetom tohto konania "nechal preskúmať" až v roku 2015 (teda nie v roku 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014), pričom táto zmluva bola vyplatená už v roku 2009.

Súd má teda zato, že subjektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť dňom, keď žalobkyňou zaplatená čiastka presiahla čiastku žalobkyni žalovaným poskytnutú, čo bolo v roku 2009.

Na vyššie uvedených záveroch procesného súdu nič nemení ani rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 MCdo/9/2012 - Oprávnená sa svojej zodpovednosti za uzavretie neprijateľnej rozhodcovskej doložky nemohla zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech povinného. Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.

Uvedené rozhodnutie jednak vychádzalo z iného skutkového stavu, jednak sa týkalo aplikácie zákona o bankách a jednak žiadnym spôsobom nespochybňuje rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011.

Navyiac, rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 MCdo/9/2012 sa žiadnym spôsobom nevyrovnáva s O § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov SR - O všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

a s

O § 15 zákona č. 400/2015 o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov SR - O všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka.,

čo jeho presvedčivosť a argumentačnú využiteľnosť znižuje.

Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že aj v prípade dôvodnosti, by nárok žalobcu bol premlčaný, preto žalobu zamietol.

Náhrada trov konania.

V konaní bol úspešný žalovaný a preto mu podľa § 142 ods.1 O.s.p. patrí náhrada trov konania. Náhrada trov konania predstavuje náhradu trov právneho zastúpenia podľa Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. za 2 úkony právnej služby, a to

O prevzatie a príprava zastúpenia - 51,45 € + RP 8,58 € + 20% DPH,

O vyjadrenie k žalobe - 51,45 € + RP 8,58 € + 20% DPH,

spolu 144,08 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne v 3 vyhotoveniach na Okresný súd Prešov, pričom odvolanie musí mať náležitosti uvedené v ust. § 205 ods. 1 a 2 O. s. p..

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.